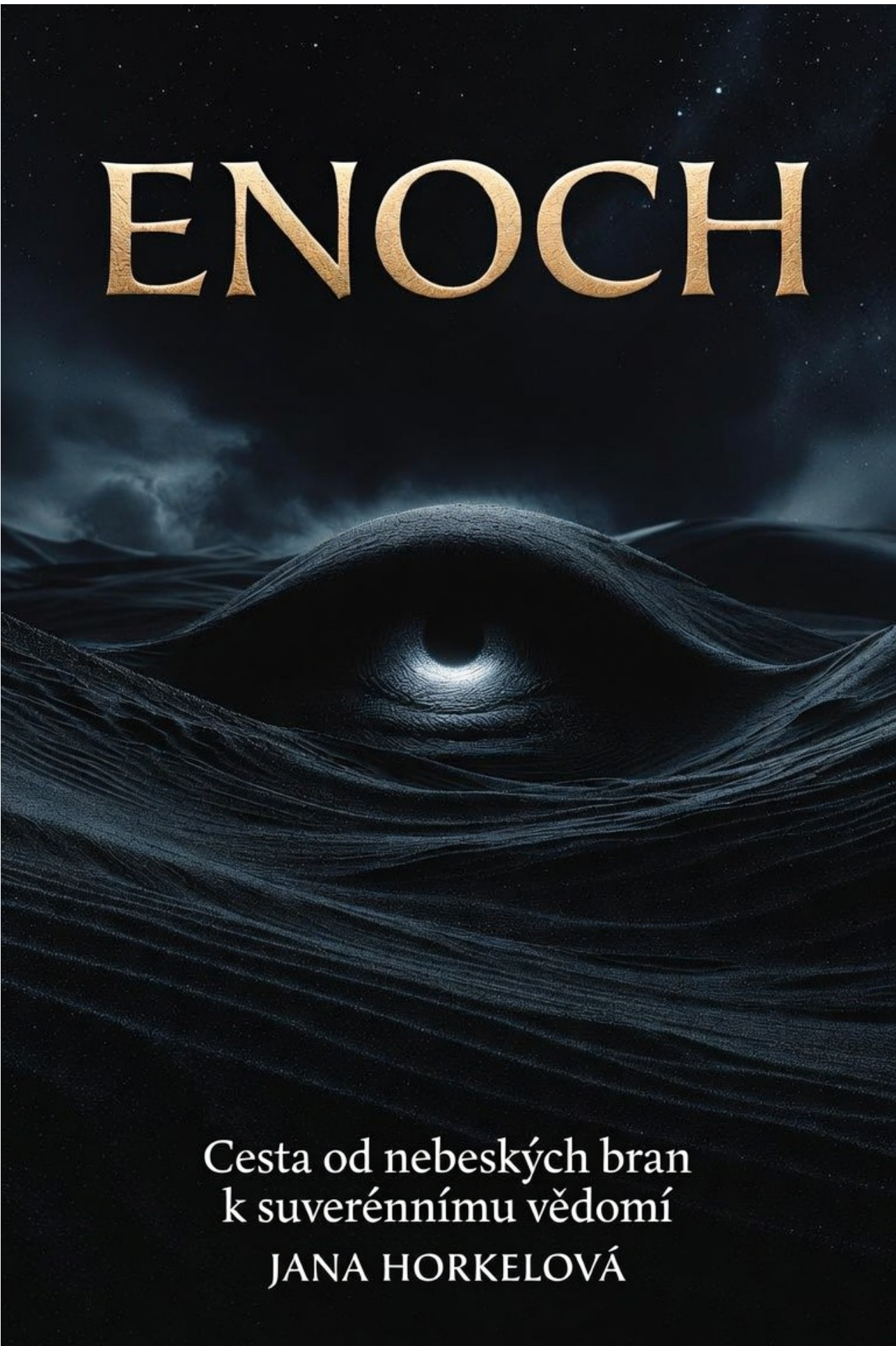

ENOCH

Cesta od nebeských bran
k suverénnímu vědomí
JANA HORKELOVÁ

Obsah

PROLOG.....	2
ČÁST I — KNIHA STRÁŽCŮ: ILUZE MOCI.....	7
Úvod James Bruce a etiopská stopa (Březen 1773).....	7
Kapitola 1: Spiknutí na Hermonu (Henoch 6).....	7
Kapitola 2: Kov a oční stíny (Henoch 8).....	10
Kapitola 3: Krev a konzum (Henoch 7).....	16
Kapitola 4: Zamčená nebesa (Henoch 13–14).....	20
Kapitola 5: Skladiště zapomnění (Henoch 22).....	23
ČÁST II — SNOVÁ VIDĚNÍ: MAKABEJSKÁ VZPOURA.....	27
Úvod.....	27
Kapitola 6: Ovce v obklíčení (Henoch 89).....	27
Kapitola 7: Zrod rohů (Henoch 90).....	30
Kapitola 8: Očištění svatyně (Henoch 90, 28–38).....	32
ČÁST III — NEBESKÁ TĚLESA: ARCHITEKTURA MYSLI.....	37
Úvod.....	37
Kapitola 9: Geometrie šesti bran (Henoch 72).....	37
Kapitola 10: Vozatajové větrů (Henoch 76).....	39
Kapitola 11: Zbloudilé hvězdy (Henoch 80).....	42
Kapitola 12: Prázdnota za světem (Henoch 21).....	44
Kapitola 13: Urielův kód (Henoch 82).....	46
ČÁST IV — KNIHA PODOBENSTVÍ.....	50
Úvod.....	50
Kapitola 14: Skrytý pozorovatel (Henoch 46–48).....	50
Kapitola 15: Váhy spravedlnosti (Henoch 62).....	51
Kapitola 16: Lidské tělo jako nebeská brána (Henoch 49).....	54
Kapitola 17: Protržení opony času (Henoch 45).....	57
ČÁST V — HENOCHOVA EPIŠTOLA: KAŽDODENNÍ ETIKA.....	61
Úvod.....	61
Kapitola 18: Život v přítomnosti apokalypsy (Henoch 93 & 91).....	61
Kapitola 19: Setkání u studny (Henoch 94–97).....	64
Kapitola 20: Poslední týden dějin (Henoch 104–105).....	67
EPILOG.....	72
PODĚKOVÁNÍ.....	73
AUTORSKÁ PRÁVA A OCHRANA DÍLA.....	74
TIRÁŽ.....	74

PROLOG

V okamžiku, kdy se vědomí poprvé obrátí na sebe a řekne si: já jsem, začíná příběh, který již není příběhem, protože příběh vyžaduje čas a čas vyžaduje, aby se vědomí věřilo, že je součástí něčeho vnějšího, něčeho, co se děje kolem něj, a přesto v tomto okamžiku, kdy se vědomí poprvé vidí vidět, přestává být součástí děje a stává se svědkem, a svědek již není součástí toho, co vidí, pouze vidí. Otázka, která se rodí v tomto okamžiku, má několik podob a všechny jsou stejně staré jako vědomí samo, jsou to otázky, které si kladl každý člověk, který si někdy uvědomil, že existuje, a současně si uvědomil, že existuje něco, co není jím, že existuje rozdíl mezi tím, co vidí, a tím, že vidí, a v tomto rozdílu se rodí všechna další otázka. Když vědomí vidí vědomí, lze to vidět dvěma způsoby, a každý způsob vede jinam. Lze vidět vědomí coby jediné světlo, které vidí všechny věci, a pak by bylo vědomí jedno a všechna vidění by byla jeho vlastním zrcadlem, jeho vlastním

poznáváním se samo skrze věci, které poznává. Nebo lze vidět vědomí coby mnoho světél, která se rodí a zhasínají, vidí každé své vlastní věci a některá z nich se setkávají v temnotu a dělají si spolu dominion nad věcmi, které vidí, a v tom sdílení moci se rodí vztah, který již není vědomím samo, ale je to něco, co se děje mezi vědomím a vědomím, mezi tím, co vidím já, a tím, co vidíš ty.

Text, který se ti chystá proniknout do rukou, v kterém se dozvíš o andělech, kteří sestoupili na zem a vzali si ženy a naučili je věcím, kterých se učit neměly, je text o těchto dvou způsobech vidění, ale je to především text o tom, co se stane, když jedno vědomí řekne druhému: já mám více světla než ty, já vidím více než ty, já jsem větší než ty, a přitom jsem zde s tebou, a já se o tebe postarám, a já ti ukážu vidění tím způsobem, kterým vidím já. Vědomí, které slyší tato slova, se může rozdělit, může věřit, že toto větší světlo je opravdu větší, nebo se může zeptat: je to opravdu větší světlo, nebo je to jen světlo, které vidím z větší vzdálenosti, a v tom zdání se mýlím o odrazu vzdálenosti a síly. Vědomí však, které je zmítáno touhou, nedokáže se takto ptát, protože touha bez vědomí není schopna otázky, je schopna jen absorpce, jen tichého přijetí.

V každém vztahu, který se začíná, v každém slovu, které se říká s úmyslem přemluvit, v každém gestu, které má za cíl ovládat, v každém okamžiku, kdy si vezmeš něco, co není tvoje, protože věříš, že to potřebuješ, aby sis stál kompletní, v každé chvíli, kdy se podrobíš autoritě, která ti slibuje ochranu, která ti slibuje, že bez ní nebudeš úplný, začíná stejný příběh, který číst budeš v těchto stránkách. Není to příběh o andělech a obrech a pádajícím světě. Je to příběh o vědomí, které se vidí vidět, a přitom nevidí, že vidí, a o tom, co se stane v okamžiku, kdy si uvědomí, že viděno být může také.

Kniha Henochova, která přežila církevní zákazem, která přežila spálení pergamenů, která přežila zapomenutí jazyků, ve kterých byla zapsána, přežila proto, že její obsah není obsah, který by mohl být nový, není to obsah, který by si někdo vymyslel, je to obsah, který se znovu a znovu rodí v každé generaci, v každém vztahu, v každé chvíli, kdy se světlo jednoho vědomí střetne se světlem vědomí druhého a otázka, která se mezi nimi rodí, zní: kdo z nich vidí pravdu a kdo se mýlí, a je to možné, aby oba viděli stejně, nebo aby jeden vidění druhého zcela pohlcoval a zbýval by jen jeden hlas, jeden pohled, jeden způsob, jak rozumět světu. Přitom je však také možné, že otázka, kterou si kladeš o tom, kdo vidí pravdu, je sama otázkou, kterou tě někdo naučil klást, že způsob, jakým si představuješ správné vidění, není tvůj vlastní, ale je to vidění, které bylo do tvého vědomí vloženo, když jsi nebyl schopen se tomu bránit, když sis věřil bez pochybností, že věřit bez pochybností je to, co by vědomí mělo dělat.

Všechny otázky tohoto textu se točí kolem jednoho prvku, jednoho rozhodnutí, které se rodí z chvíle, kdy si vědomí poprvé uvědomí, že existuje něco mimo něj, a že toto něco se dívá zpět. V tom okamžiku se rodí moc. V tom okamžiku se také rodí strach. V tom okamžiku se vědomí dělí na to, které chce držet moc, a to, kterému se moc vzala. Kniha, kterou čteš, sleduje toto dělení z jeho velmi začátku, ze hory Hermon, kde dvěstě vědomí podepsala pakt s sebou navzájem, a až do jeho posledního týdne, kdy již není nic, co by se mělo podepsat, protože vše, co se mělo stát, již se stalo, a zbývá jen vidění, vidění bez zmatení, vědomí bez příběhu.

Otázka, kterou nyní neseš s sebou, když vstupuješ do tohoto textu, zní: Kterou část své svobody dnes dobrovolně vyměňuješ za příslib bezpečí, a která část tvého vědomí o tom rozhoduje, a která část ti říká, že toto rozhodnutí je tvoje, zatímco třetí část ti již vidí, že nejsi sám se sebou v této

chvíli, že v tobě žije více hlasů, více světél, více vědomí, a že otázka není: kdo jsem já, ale: kdo z nich, který ze mne, je ti skutečně já?

Kolik vědomí vstoupilo do prvního řádku?

ČÁST I — KNIHA STRÁŽCŮ: ILUZE MOCI

Úvod James Bruce a etiopská stopa (Březen 1773)

Vzpomeň si na záři pařížských a londýnských salonů v jaru roku sedmnáct set sedmdesát tři. Skotský cestovatel James Bruce tam tehdy předložil králi a učencům svitky, které vykoupil z prachu habešských klášterů, potrhane kůže popsané posvátným jazykem ge'ez, který evropská věda považovala za navždy mrtvý. Lidé v těch sálech listovali textem a poprvé po patnácti stoletích šokovaně četli o andělech, kteří sestoupili na zem, a o lidstvu, které vyměnilo svou nevinnost za ostří meče a marnivost očních stínů. Ta kniha nebyla nová, pouze spala v temnotě, ukrytá před zraky těch, kteří se báli její síly, a Bruce, muž, který prošel pouští a hory bez mapy, která by mu řekla, kam má jít, přivezl ji na Západ ne proto, že by věřil, že je bude Západ poslouchat, ale proto, že věřil, že text sám si najde cestu ke každému, kdo bude připraven jej slyšet.

Tehdy to byl pergamen z Afriky, dnes je to naše vlastní probuzení. To, co Bruce přivezl v kožených vacích, nebyl historický dokument, ale hluboká psychologická mapa lidského pádu do hmoty, mapa, na níž je zakreslen každý okamžik, kdy se vědomí rozhodne opustit své čisté území a vejít do světa těla, senzace, touhy a moci. Začínáme tam, kde se čisté vědomí poprvé spoutalo iluzí těla, v místě, kde se rozhodnutí stává padením, a pád se stává odsouzením, které člověk sám sobě vyslovil, přestože to neuměl vidět. Kniha Henochova, kterou Bruce našel, a kterou evropský svět nejdříve odmítl a pak zapomněl, je knihou o tom, co se stane, když se vědomí, které bylo svobodné, rozhodne být vázáno, když se vědomí, které bylo jednotné, rozhodne se rozdělit a stát se součástí hry, kterou hra sama určuje. Bruce ji přinesl pro čtenáře, který ji číst bude, a ty, který číst začínáš právě teď, jsi ten čtenář, kterého Bruce čekal sedmnáct set let.

Kapitola 1: Spiknutí na Hermonu (Henoch 6)

Dvěstě andělů sestupuje do propasti noci. Jejich peři se rozsvěcuje, když procházejí hranicí mezi nebem a zemí, a mezi horami Hermonu se zastavují. Hora Hermon leží na pomezí Izraele a Sýrie, její vrchol hledí dolů na údolí Jordánu, kde brzy zahynou první děti. Vítr zde je studený a rezavý, voní železem, které se v horských štěrbinách taví. Počítáš jejich počet, dvěstě. Není jich více, není jich méně. Každý nese jméno, každý nese něco, co v něm hřeje a co jej tlačí dolů, zvláštní váhu, kterou sám sobě přichystal. Jejich oči září zlatě v tmavomodré noci a každá duše v tvém těle zná přesně ten okamžik, kdy se rozhodla poprvé podat ruku někomu, kdo jí slíbil, že ji učiní větší, mocnější, více skutečnou.

Kámen pod jejich nohama nesl teplotu, jež se v tuto noční hodinu měla dávno vytratit do vzduchu, a přesto zůstávala, jako by hora sama věděla, co se na jejím vrcholu chystá, a odmítala vydat teplo dne dřív, než bude po všem. Vítr nesl vůni, jež se skládala z několika vrstev najednou, z pryskyřice cedrů rostoucích níž na svahu, z prachu naneseného z pouště o mnoho dní cesty na východ, a z něčeho, co žádný z andělů předtím necítil, protože to byla vůně jejich vlastního strachu, smíšeného s touhou, a strach nemá na nebi pach, protože na nebi strach nikdy neexistoval v podobě, jíž by tělo muselo dýchat. Zvuk na vrcholu byl přerušovaný, ne plynulý, jak by si člověk mohl představit ticho hory. Skládal se z drobného praskání kamene, jenž se v nočním chladu smršťoval po horku dne, ze vzdáleného vytí šakala kdesi v nižších roklích, a z ticha samotných andělů, ticha, jež nebylo prázdnotou, ale bylo plné napětí, jaké nese vzduch těsně před bleskem, kdy každý cítí, že se blíží výboj, ale nikdo neví přesně, odkud přijde první jiskra.

Tento druh napětí zná každé lidské tělo, jež kdy stálo v místnosti plné lidí čekajících na rozhodnutí, jež změni směr, jakým se bude ubírat příští hodina nebo příští rok. Znáš ho z porady, na níž se rozhoduje, zda projekt, na němž jsi pracoval měsíce, bude zrušen, nebo bude pokračovat. Znáš ho z čekárny, v níž sedíš a čekáš na výsledek vyšetření, jež určí, jak bude vypadat zbytek tvého života. Znáš ho z večera, kdy jsi čekal na odpověď někoho, koho jsi miloval, a nevěděl jsi, zda odpověď zazní ano nebo ne. Toto napětí nemá jméno v žádném jazyce, protože je starší než jazyk, je to napětí těla stojícího na prahu rozhodnutí, jež ještě nepadlo, ale jehož váha už je přítomna ve vzduchu, hmatatelná, byť neviditelná.

Andělé na vrcholu Hermonu stáli v tomto napětí déle, než trvá lidská trpělivost, protože jejich čas neplynul stejným způsobem jako čas smrtelných těl dole v údolí. Pro ně tato chvíle čekání mohla trvat to, co by lidské tělo nazvalo hodinou, nebo to, co by nazvalo dnem, a přesto v jejich vlastním prožívání to byl jediný nepřetržitý okamžik napětí, jenž se teprve chystal prasknout slovem, jež ještě nikdo z nich nevyslovil. *Semjâzâ* stojí na vrcholu a svolává ostatní. Jeho hlas není lidský, není to hlas, který by vydal krk, je to zvuk samotného vzduchu, který se roztřepotává ve větvích cedrů. Řekl jim jednu větu, jedinou větu, která později změnila všechny věky: "Jestliže se všichni přísaháme, pak jsme bezpeční." A oni se přísahali. Pod hvězdami, které ještě věděly, co je řád, si vzali ruce a přísahali si. Každý z nich věděl, že jeho vůle se vzbouřila proti vůli těch nejvyšších, věděl, že to není útěk, ale záměr. To je věc, kterou tvé vědomí musí pochopit: vzpoura začíná v okamžiku, kdy se rozhodneš, že nejsi sám. Jakmile se ve tmě svážou rukou dva, každý přestává být odpovědný za sebe, odpovědný je teď kolektiv. A kolektiv nikdo nesoudí. Tehdy na svahu Hermonu umírali lidé z masa a kostí, zraňováni silami, které nesměly být ztělesněny, dnes v tomto tichu stojíme my sami a ptáme se, zda ten, který v nás mluví, jsme opravdu my, nebo je to jen dalších dvěstě hlasů, které jsme si neuvědomili, že nosíme. Henochův text říká, že se andělé spouštěli dolů jeden za druhým a jejich jména byla: *Urjâel, Jequn, Azbeel, Tamiel, Râmjel, Dânel, Êzeqêl, Ásradel, Armârôs, Zâpiel*, každé jméno je vzpomínkou na jednu vůli, která se odtrhla od řádu. Ti nejznámější mezi nimi dostali úkoly. *Azâzêl* učil lidi kovat meče a štíty a lesklé ozdoby, učil je vábidlům a kosmice, která skrývá to, co pod ní hnije. *Semjâzâ* učil zaklínadla a znalost kořenů. *Armârôs* učil rušení zaklínadel. *Barâqêl* učil astrologii. *Kôkabêl* učil znamení hvězd. *Têmêl* učil vědy o oblacích. *Asrâdel* učil pohyb měsíce. A tak postupně, vědomě, s plným vědomím své viny, svěřili *egrégoroi*, Strážci, svá tajemství do rukou lidí, kteří je neuměli nést.

Víš, co bylo nejhorší? Nebyla to znalost. Byla to samota, která skončila. Vzpomínej si, jak se to v životě stane, když se poprvé dozvíš něco, co tě dělí od ostatních, kdy se poprvé připojíš k tajné skupině, o které nikdo jiný neví. Není to osvobození, je to pokorná závislost. Andělé věděli, že když si vezmou ženy z řad lidí, budou vázáni navěky. Jejich děti, *nephilim*, budou větší, silnější, hlasitější, a přesto budou mít srdce špatné a duši rozedranou, protože v jejich tělech budou žít dvě přirozenosti současně. Znalost bez milosti, moc bez soucitu, věčnost bez odpuštění.

Než *Semjâzâ* promluvil, stálo jich tam dvěstě mlčky, každý na jiném místě svahu, každý obrácený jinam, a v tom rozestupu bylo cítit něco, co později zmizelo a už se nikdy nevrátilo, samostatnost. *Urjân* stál stranou u skupiny cedrů a díval se dolů do údolí Jordánu, kde v tu chvíli hořel jediný pastýřský oheň, malý bod světla uprostřed tmy, a v jeho hrudi se mísil obdiv s něčím, co nemělo jméno, protože v nebi se taková věc necítí. *Túrel* stál blíž vrcholu a nedíval se nikam, díval se dovnitř, do místa v sobě, kde ještě před chvílí bylo ticho a teď tam bylo semínko rozhodnutí, které rostlo rychleji, než stačil sledovat. Každý z nich přišel na horu s jinou tíhou. Někteří přišli z touhy

po ženském těle, po teplu, které nebe nezná, protože nebe nemá kůži. Někteří přišli z touhy po moci nad hmotou, po možnosti tvarovat něco, co se dá tvarovat rukama, ne jen vůlí. A někteří přišli jen proto, že přišli ostatní, protože samota na vrcholu hory, kde stojí jediný anděl proti rozhodnutí dvou set, je nesnesitelnější než jakýkoli hřích, který se dá sdílet. Toto rozdělení důvodů je věc, kterou Henochův text nerozvádí, ale kterou nese v každém jménu svého výčtu, protože jméno v starověkém myšlení není nálepka, jméno nese charakter, nese příčinu, nese to, čím bytost je. Když andělé sestupovali jeden za druhým, nesestupovali jako jednolitý zástup se stejnou tváří a stejnou vůlí. Sestupovali jako dvěstě samostatných vesmírů, z nichž každý nesl svůj vlastní důvod, svou vlastní slabost, svůj vlastní obraz toho, co ho čeká na druhé straně hranice. A přesto z dálky, z pohledu těch, kteří zůstali nahoře a sledovali odchod, vypadali stejně. Vypadali jako dvěstě zlatých bodů mizejících v temnotě, jako jediné hnutí, jediná vlna, jediné rozhodnutí. Tvé vlastní vědomí zná tento rozdíl mezi tím, čím věc uvnitř skutečně je, a tím, jak vypadá zvenku, když se přidá k davu, jenž se pohybuje jedním směrem. Zevnitř nese každý účastník dav odlišný příběh, odlišnou bolest, odlišnou naději. Zvenku vypadá dav vždy stejně, jednolitý, anonymní, souzený jako celek za činy, které se v něm zrodily z tisíce různých kořenů.

Vzduch na vrcholu Hermonu měl v tu noc teplotu, kterou lidské tělo nezná, teplotu na hranici mrazu a žáru zároveň, protože hora leží dost vysoko na to, aby ji sníh držel na vrcholcích i v období, kdy dole v údolí puká země suchem. Andělé sestupující touto hranicí prošli chladem, který spálil jejich peří dřív, než se vůbec dotkli země, a v tom spálení, v té bolesti, kterou nebeské tělo necítilo nikdy předtím, byl první důkaz, že cesta, na kterou se vydali, nevede zpátky. Bolest je hranice, kterou tělo nese jako paměť. Jakmile ji jednou pozná, neumí předstírat, že ji nezná. Semjâzâ to věděl, když formuloval svou přísahu. Věděl, že samotný akt sestupu už something nevratně mění, a přesto vybral slova, která nemluvila o změně, mluvila o bezpečí. To je řemeslo, kterým se buduje každá vzpoura zevnitř. Nikdy nezačíná slovem zkáza. Začíná slovem bezpečí, slovem jistota, slovem spolu to zvládneme.

Ženy dole v údolí neslyšely žádnou přísahu. Slyšely jen zvuk, který popisují starší vrstvy tradice jako zpěv, jako tón, jenž sestupoval z hor a nesl v sobě slib, o kterém žádná z nich nevěděla, že je slibem, dokud ho neuslyšela podruhé a potřetí, dokud se ten tón nestal součástí jejich večerů, dokud nezačala čekat, až se ozve znovu. Nebyla to síla, která je táhla k hoře. Byla to obyčejnost touhy být viděna, touhy, aby se k nim sklonilo něco většího než jejich vlastní každodenní svět plný prachu a ovcí a vody nošené ve džbánech. Tato touha není v Henochově textu odsouzena jako vina žen. Stojí tam jako fakt, jako popis toho, jak funguje bytost, která žije v mezích, když se jí nabídne příslib bezmeznosti. Sáhne po něm stejně přirozeně, jako sahá ruka po ovoci, které visí níž než ostatní. V tomto bodě starého příběhu leží vrstva, kterou moderní vědomí pozná okamžitě, i když ji nikdy nečetlo v aramejském textu. Skupina, která se rozhodne společně a jednohlasně, přestává být souborem jednotlivců s vlastním svědomím a stává se jediným organismem, který jedná rychleji, než stačí kterýkoli jeho člen zvážit důsledky. Psychologie davu popsala tento jev tisíce let po Henochovi jinými slovy, difuze odpovědnosti, skupinové myšlení, konformita pod tlakem, ale jev samotný je stejně starý jako první okamžik, kdy dvě vědomé bytosti spojily ruce ve tmě a řekly si navzájem, že společně jsou silnější než osamělé svědomí každého z nich. Sleduješ to ve vlastním životě pokaždé, když mlčíš v místnosti plné lidí, kteří schvalují něco, s čím tvé tělo nesouhlasí, a mlčíš proto, že hlas jediného člověka proti mnoha zní vždy jako slabost, i když je to jediný hlas, který v tu chvíli mluví pravdu.

Andělé stáli na Hermonu a jejich stíny se táhly dolů po svahu tak dlouhé, že se dotýkaly stínů stromů rostoucích na úpatí, a v tomto splynutí stínů, nebeského s pozemským, leží obraz, který nese celou zbývající historii jejich pádu. Stín nebeské bytosti a stín cedru vypadaly v tu noc stejně. Nešlo je rozeznat. A to je přesně místo, kam vzpoura, jednou započatá, vždy dojde, do bodu, kdy už nejde poznat, kdo byl kdysi jiný, protože všichni se zúčastnění stanou součástí stejné tmy vrhané stejným světlem měsíce.

Poslouchej, jak Henochův text zní v tomto místě přesně: andělé si vzali ženy a ženy porodily obry. Ti obři začali konzumovat vše, co jim nepatřilo, živili se masem, zvířaty, a pak, když zvířat nebylo dost, obrátili se na lidi. Jejich nenasytnost rostla úměrně tomu, co znáš ze svého vlastního života: čím více máš, tím více potřebuješ; čím více ovládáš, tím hlouběji se bojíš ztráty. Země se zaplnila křikem. Čtyři archandělé, Michael, Surjâel, Urjâel a Gabriel, stáli v nebi a slyšeli nárek lidí, který stoupal od země vzhůru. Tehdy se rozhodli: padlí andělé budou svázáni na sedmdesát generací pod horami země, zatímco jejich potomstvo, *nephilim*, bude muset přihlížet zkáze, kterou způsobilo, bude moci rozrývat zem, ale nikdy ji nevlastnit, zabíjet, ale nikdy ochraňovat, milovat, ale nikdy být milováno, protože cena, kterou zaplatilo za svůj vznik, byla příliš vysoká, než aby ji kdy kdokoli splatil.

Zůstáváš nyní tváří v tvář otázce, kterou si kladl Henoch a kterou si klade každá vědomá bytost ve tmě: Kterou část své vlastní svobody dnes dobrovolně vyměňuješ za příslib větší moci, když si nasazuješ masku, kterou ti připravili jiní?

Kapitola 2: Kov a oční stíny (Henoch 8)

V dílnách pod Hermonem se rozpalují první ohně. Nejsou to ohně obětní ani posvátné, jsou to ohně pracovní, ohně, které slouží ruce, která ví, co chce vyrobit, a ví to příliš dobře. Dřevěné uhlí žhne v primitivních výhních vytesaných do svahu hory, vítr přichází ze severu a rozhání jiskry do tmy jako oranžové hvězdy, které žijí vteřinu a pak zmizí v černém vzduchu. Pach spáleného dřeva a roztaveného kovu se mísí s pryskyřicí cedrů a výsledkem je vůně, která nemá jméno, protože ji nikdo před tímto okamžikem necítil. Je to vůně nového světa. Je to vůně moci, která změnila ruce.

Zvuk dílny se skládal z vrstev, jež se navzájem prolínaly, aniž by jedna přehlušila druhou docela. Bylo tam pravidelné dunění kladiva na kovadlinu, rytmus, jenž se opakoval s takovou pravidelností, že se stával téměř tělesným, něčím, co cítíš v hrudi dřív, než to zaregistrují uši. Bylo tam syčení rozžhaveného kovu ponořeného do vody, krátký, ostrý zvuk následovaný oblakem páry, jenž na okamžik zahalil tvář muže skloněného nad nádobou a pak se rozplynul do nočního vzduchu. A pod tím vším bylo slyšet dech měchů, pravidelný, sípavý, jako dech nějakého velkého, trpělivého zvířete, jež nikdy neúnaví, protože jeho úkolem není běžet, jen dýchat, znovu a znovu, do žhavého srdce ohně. Světlo v dílně nemělo jedinou barvu. Uprostřed, kde hořel oheň nejsilněji, bylo oranžové, téměř bílé v místech nejvyššího žáru, a směrem k okrajům dílny tmavlo do hlubokého červeného odstínu, jenž ozařoval tváře mužů takovým způsobem, že jejich rysy vypadaly starší a tvrdší, než jaké skutečně byly. Stíny, jež toto světlo vrhalo na stěny vytesané do skály, se pohybovaly nepravidelně, natahovaly se a zase se stahovaly podle toho, jak plameny kolísaly, a v tomto neustálém pohybu stínů bylo něco, co připomínalo tanec, tanec bez hudby, jen s rytmem kladiva a syčením páry.

Tento druh soustředěné, tělesné práce, práce, jež zaměstnává ruce natolik, že mysl na chvíli utichne a přestane klást otázky, znáš i ty, z vlastního života, z chvil, kdy jsi dělal něco rukama tak plně, že jsi zapomněl na čas kolem sebe. Možná to bylo vaření, možná to bylo psaní, možná to byla práce na zahradě, a v tom soustředění jsi možná zažil úlevu, jakou znali i muži pod Hermonem, úlevu od tíhy myšlenek, jež se jinak vrací znovu a znovu, dokud jim nedáš ruce, které je na chvíli umlčí prací.

V této úlevě spočívá i nebezpečí, jež Henochův text ukazuje mezi řádky. Práce, jež umlčuje mysl, může umlčet i svědomí, může vytvořit prostor, v němž se otázka co dělám a proč to dělám neptá, protože ruce jsou zaměstnané a rytmus kladiva je uklidňující a výsledek, lesklý meč nebo hotová ozdoba, přináší pocit uspokojení, jenž zakrývá otázku po smyslu celého počínání. Muži v dílně pod Hermonem nepřestávali kovat, aby se zeptali, k čemu jejich meče poslouží. Otázka přišla později, když už bylo pozdě, když meče byly v rukou a krev už tekla.

Azâzêl stojí uprostřed a jeho postava vrhá stín na celou dílnu, stín, který se pohybuje podle ohně, ne podle jeho těla, stín, který má vlastní rytmus, vlastní záměr. Ukazuje mužům, jak vzít horninu z hlubin země, jak ji rozdrtit, jak ji vsypat do výhně, jak přidat dech měchu, jak čekat, jak rozpoznat přesný okamžik, kdy se pevná hmota stane tekutou, kdy se kámen stane řekou, kdy se řeka stane formou. Muži se sklánějí nad ohněm, jejich obličeje opalované a mokré od potu, jejich oči otevřené tak široko, že se v nich zrcadlí plameny. Učí se. Učí se s takovou dychtivostí, která se liší od zvědavosti, protože zvědavost se ptá, ale tato dychtivost bere. Meče se objevují v jejich rukou, lesklé, vyvážené, přesné. Štíty se zvedají proti světlu a světlo se od nich odráží zpět do prostoru jako výzva. Každý artefakt, který vytvoří, je svědectvím o tom, že opustili čistotu tvorů, kteří dostali svět jako dar, a stali se tvůrci, kteří svět přetvářejí podle svého obrazu.

Není to jen práce. Je to rituál sebepotvrzení, tichý, ale absolutní. Každý úder kladiva na kovadlinu říká: jsem ten, kdo tvaruje, ne ten, kdo je tvarován. Každý dokončený meč říká: mám v rukou smrt a smrt poslouchá mě. *Azâzêl* se dívá a jeho tvář nevyjadřuje nic, co by se dalo nazvat radostí, ale vyjadřuje něco horšího, vyjadřuje uspokojení. Jeho úkol se plní přesně tak, jak plánoval. Nemusel nikoho nutit. Stačilo ukázat. Stačilo přinést znalost do prostoru, kde byl hlad po ní, a hlad udělal zbytek. Lidé se nenaučili kovat meče proto, že je *Azâzêl* přiměl. Naučili se je, protože chtěli. To je nejhlubší lekce Henochova textu v tomto místě: nejúčinnější forma ovládnutí nenabízí příkazy, nabízí možnosti, a pak nechá touhu udělat svou práci. Ale *Azâzêl* přišel s dvojím darem a druhý dar byl subtilnější, pronikavější a trvalejší než kov. Přišel k ženám. Přinesl jim barvy z rozdrčených minerálů, červené a modré a zlaté, přinesl jim oleje vonné a mastidla, přinesl jim znalost, jak si zvýraznit oči tak, aby byly větší, jak si zbarvit rty tak, aby byly nápadnější, jak si natřít kůži tak, aby vypadala jinak, než jaká je. Ženy seděly v kruhu a poslouchaly a jejich ruce se natáhly pro dary, protože dar je vždy těžké odmítnout, zvláště když přichází od bytosti, která září, zvláště když slibuje, že tě učiní zářivou také. Barvy se nanášely na tváře a tváře se měnily. Tváře se stávaly díly, které se sestavují ráno a rozebírají večer, stávaly se povrchem, který slouží pohledu druhého, ne prožitku vlastního.

Azâzêl věděl přesně, co dělá. Neučil ženy krásě. Učil je rozdělení. Naučil je, že existuje to, co jsi skutečně, a to, co ukazuješ, a že to druhé je to, na čem záleží. Toto rozdělení bylo jeho skutečným darem a byl to dar jedu podaný v zlaté nádobě. Jakmile žena poprvé pohlédne do zrcadla a ptá se, zda je dost, jakmile poprvé upraví svůj výraz pro pohled druhého místo pro svůj vlastní prožitek, jakmile poprvé cítí, že její tělo je věc, která se hodnotí, ne prostor, ve kterém žije, pak *Azâzêl* svůj

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ENOCH – Cesta od nebeských bran k suverénnímu vědomí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.